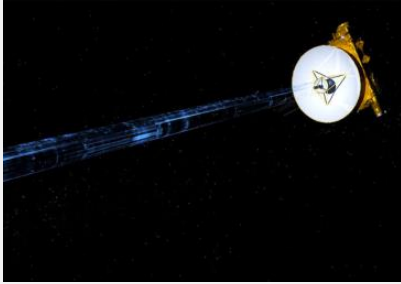

رصد دیوار هیدروژنی توسط "نیوهورایزنز"

هدف دانشمندان در مطالعات اخیرشان به دست آوردن اطلاعات بیشتر درباره لبه منظومه شمسی است.

هدف دانشمندان در مطالعات اخیرشان به دست آوردن اطلاعات بیشتر درباره لبه منظومه شمسی است.

به گزارش ایسنا و به نقل از انگجت، دانشمندان اطلاعات کافی درباره لبه منظومه خورشیدی ندارند.

آنها همین اطلاعات کم را نیز توسط فضاپیمای "ووایجر ۱" (Voyager 1) ناسا به دست آورده‌اند.

"ووایجر ۱" یک کاوشگر فضایی با وزن ۷۲۲ کیلوگرم است که با هدف مطالعه منظومه شمسی بیرونی در ۵ سپتامبر ۱۹۷۷ میلادی، ۱۶ روز پس از ووایجر ۲ در قالب برنامه ووایجر توسط ناسا به فضا پرتاب شد. ووایجر ۱ همچنان به شبکه فضای دور دست ارتباط دارد. این فضاپیما با فاصله ۱۳۳ واحد فضایی (معادل ۱۹,۹ میلیارد کیلومتر) در پاییز سال ۲۰۱۵ میلادی، دورترین فضاپیما از زمین و تنها فضاپیمایی است که به فضای بین ستاره‌ای (ای راه یافته) رسیده است.

اکنون دانشمندان با مطالعه داده‌های فضاپیمای رباتیک "نیوهورایزنز" (New Horizons) ناسا دریافته‌اند که یک "دیوار هیدروژنی" (hydrogen wall) در لبه منظومه شمسی ما وجود دارد.

نیوهورایزنز فضاپیمای رباتیک ناسا و بخشی از برنامه ووایجر فضایی "مرزهای نو" است که در ۱۹ فوریه ۲۰۰۶ میلادی به سوی کمر بند کوپر حرکت کرد.

بر اساس یک فرضیه، بین "شوک تعظیم" (Bow shock) و "منطقه توقف خورشیدی" (heliopause)، یک منطقه از هیدروژن داغ وجود دارد که با نام دیوار هیدروژنی شناخته می‌شود.

شوک تعظیم مرز میان "مغناط کره" و یک پیرامون میانگین است. شوک تعظیم برای ستاره‌ها و مرز میان بادهای ستاره‌ای آنان و ناحیه درون ستاره‌ای میانگین می‌شود.

به مرز هلیوسفر (پهنه حباب مانند بادهای خورشیدی) منطقه توقف خورشیدی نیز گفته می‌شود.

محققان این اطلاعات را با مشاهده یک تصویر ثبت شده ۳۶۰ درجه‌ای از اشعه ماورای بنفش در اطراف کاوشگر نیوهورایزنز دریافتند.

در این تصویر دانشمندان متوجه یک روشنایی غیر معمول شدند.

دانشمندان قصد دارند تا زمانی که ماموریت نیوهورایزنز ادامه دارد، همچنان این سیگنال غیرمعمول را حدود دو بار در سال رصد کنند.

دانشمندان اظهار کرده‌اند که تا آینده نزدیک نباید به دریافت اطلاعات بیشتر درباره دیوار هیدروژنی امیدوار بود.